

Comença una nova etapa

La foto correspon a l'audiència que concedí el 21 del mes de juny passat el papa Francesc als arquebisbes Ricardo Blázquez i Carlos Osoro i al sacerdot José M. Gil Tamayo, respectivament president, vicepresident i secretari de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). Francesc els animà a fomentar la col·legialitat i el diàleg. Des del passat 28 d'agost, Carlos Osoro és el nou pastor de l'arxidiòcesi de Madrid i el cardenal Cañizares és el nou arquebisbe de València. Aires nous a la CEE.

GLOSSA

Viure per servir, servir per viure

Un advocat, jubilat fa un parell d'anys, dedica unes hores a la setmana a col·laborar amb una entitat que atén immigrants. Hi imparteix classes de castellà. El grup d'alumnes —no gaire gran, nois i noies, la majoria subsaharians amb alguns àrabs—, desconeix totalment l'idioma que vol aprendre, que necessita aprendre. Després de dos mesos de classe, arriben les vacances d'estiu. La seu de l'entitat roman tancada unes setmanes. El professor comprèn la necessitat d'aquesta aturada però, alhora, lamenta que els seus alumnes puguin perdre part dels ensenyaments adquirits i decideix continuar les classes amb aquells qui ho vulguin, a casa seva, amb la complicitat, evidentment, de la seva esposa. La majoria d'alumnes s'acullen a la proposta i la llar familiar ofereix múltiples possibilitats d'enriquir el vocabulari, aspecte, aquest, essencial en una formació d'aquest tipus i amb aquests alumnes. De la llar passen a fer classe en els transports públics, en una gran superfície, al mercat... i, quan convé, retornen a la llar. Les setmanes passen de pressa i l'aprenentatge no s'atura. Els alumnes, a més del que han après, s'han sentit con-

siderats i reconeguts en el seu aprenentatge i han experimentat, també, la generositat del professor i l'acolliment familiar.

Aquest és un cas, però són moltes les persones voluntàries que en menjadors, colònies i casals, centres d'acollida, serveis d'assessorament, curssets i tallers diversos han ofert el seu temps als altres durant les vacances. No podem ignorar tampoc les persones que tenen cura desinteressada i generosa de familiars malalts o amb dificultats pròpies de la vellesa. Quants actes d'amor, quantes respostes d'estimació i servei, que per als cristians neixen de la fe i de les paraules del Senyor: «Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics» (Jn 15,12-13). Convé, doncs, prendre consciència d'aquest manament; tots hi podem donar resposta, cadascú des de les seves possibilitats personals i materials. «Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà que passa necessitat i li tanca les entranyes, com pot habitar dintre d'ell l'amor de Déu» (1Jn 3,17).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Discerniment com a alternativa

La crida al discerniment espiritual sobre la realitat de la nostra Església Diocesana, s'ha d'entendre com una alternativa, que ens prevé i ens guareix d'aquesta gran malaltia, tan estesa dins i fora de l'Església, i que podem denominar «evasió», «autoengany», «deserció»... Ens referim, no només a l'evasió palesa davant la realitat que interpel·la, sinó també a aquesta fugida davant els problemes, que s'amaga amb dissimulació sota formes d'aparent religiositat, cultura i fins i tot compromís evangèlic.

Acollir la invitació a realitzar un veritable discerniment eclesial significa la voluntat de definir-se davant la realitat concreta del Poble de Déu. Amb això se superen quatre fronts o camins de possible evasió:

- El primer és el de refugiar-se en una veritat de fe, que, defensada aïlladament i exclusivament, resulta falsa. Consisteix a dir que «ja sabem que aquí no viurem l'Església perfecta; que aquesta només es realitza en la glòria futura, per obra de la gràcia de Déu; que per tant aquí toca només aguantar les nostres febleses i defectes...».
- El segon és el de defensar que la veritable Església només és interior, on regna la llibertat de cadascun, com un espai íntim, de vivències inaccessibles per als altres; que, per tant, bastarà amb anunciar la veritat escarida de l'Evangeli i esperar que cadascun la senti dins seu i arribi a creure en ella.
- El tercer és realitzar contínues anàlisis basades en sàvies aportacions sociològiques i psicològiques, elaborar tota una elucubració, carregada de conceptes i raonaments, que donen imatge d'un estudi profund i il·lustrat, sobre el que s'ha de fer. Llavors es veu que es fa alguna cosa, però realment no passa d'una brillant conferència, un curset concorregut o un llibre de més o menys èxit.
- La quarta és, partint que la evangelització consisteix a saber comunicar la fe, explotar el poder de la paraula, tant per denunciar les deficiències i els errors més evidents, a costa fins i tot de simplificar la realitat, com per anunciar situacions engrescadores d'una Església més perfecta. El que s'ha de fer, per tant, és perfeccionar l'eloqüència, amb ajuda dels recursos més actuals que estan al nostre abast, inclosos els tecnològics.

S'entén que aquests i altres possibles refugis o evasions no són sinó exageracions de veritats parcials. Davant d'elles, la crida al discerniment sempre recordarà que Jesucrist ens convida a mirar, no només l'endemà de plenitud, sinó també el present limitat; a viure el Regne de Déu no solament en allò íntim, sinó també en l'àmbit públic i exterior; a penetrar la realitat del Misteri, no tan sols mitjançant l'estudi i l'exercici de la raó, sinó també amb la vida, l'afecte i l'oració; a recordar que les paraules no basten, sinó que ens calen sobretot els fets.

El qui discerneix segons l'Esperit afronta la realitat amb humilitat i valentia, amb sinceritat i honradesa. Jesús va retreure als seus contemporanis la seva falta de discerniment, no ja perquè ho feien equivocadament, sinó perquè no volien realitzar-ho per no veure's compromesos:

Jesús va dir a la gent: «Quan veieu pujar un núvol cap a ponent, dieu tot seguit: "Ve pluja", i la pluja arriba. I quan bufa el vent de migjorn, dieu: "Farà calor", i en fa. Hipòcrites! Vosaltres sabeu entendre l'aspecte de la terra i del cel, i no sabeu entendre en quin temps esteu vivint?» (Lc 12,54-56)

Denunciava la incapacitat per interpretar el temps en què vivien els seus interlocutors, és a dir, el temps inaugurat amb la seva vinguda, amb els seus signes messiànics. I nosaltres, davant el nostre temps? No sabem o no volem discernir els signes de la presència de Jesucrist avui?

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

JUAN JOSÉ SANTOS

Viure l'Evangelí en silenci

Amb el lema «Viure l'Evangelí amb alegria», al juliol es va celebrar a Barcelona el XXIV Encuentro Nacional de la Pastoral del Sordo. Entre els 150 participants hi havia el Gmà. Juanjo Santos, monjo trapenc del monestir de San Isidro de Dueñas (Palència), que actualment viu a Huelva, on coordina la pastoral del Sord de la diòcesi. El 2005 va fundar la comunitat monàstica benedictina Effathà (lloaça divina) per a persones sordes.

Per què crea Effathà?

Calia una comunitat de persones sordes perquè realitzessin la seva vocació i visquessin segons l'Evangelí —els sords no són fàcilment admesos en les congregacions monàstiques. He estat molt feliç a la Trapa, però tenia dificultats de comunicació. Els meus superiors em van donar permís i vaig fundar una primera comunitat per a sords a Santander.

Com és la vida monàstica dels sords?

En la vida comunitària també trobem dificultats, limitacions i goigs, com en tota realitat humana. Preguem cada dia en llengua de signes per les necessitats de la humanitat, de l'Església i particularment per la pastoral dels sords i pels sacerdots dedicats a ells.

Com es troba l'evangelització del món del sord?

Estem vivint una etapa d'evangelització i de re-evangelització. La gran majoria dels sords joves desconeixen la bona notícia del Senyor, hi ha un gran perjudici cap a l'Església catòlica. Els sords adults i ancians són les torxes vivents de la fe i en donen testimoni. Necessitem sacerdots que s'ofereixin per evangelitzar aquest col·lectiu —només cal saber la llengua de signes.

Oscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

Vers una pastoral urbana de la trobada fraternal

La trobada (*encuentro*) és una categoria molt present en el pensament del papa Bergoglio, ja abans de ser elegit com a bisbe de Roma. El document d'Aparecida —del qual fou el principal redactor— inclou un text en què es parla de la ciutat com el lloc sociocultural de la trobada amb Déu i amb el proïsme. Li dono forma d'himne dividit en dues parts: la primera dedicada a Déu i la segona al proïsme:

- a) «La fe ens ensenya que Déu viu en la ciutat, enmig de les seves alegries, anhels i esperances, i també en els seus dolors i sofriments. Les ombres que marquen el dia a dia de les ciutats, com per exemple la violència, la pobresa, l'individualisme i l'exclusió, no ens poden impedir que cerquem i contemplem el Déu de la vida també en els ambients urbans.
- b) Les ciutats són llocs de llibertat i d'oportunitat, en elles les persones poden conèixer persones, interactuar i conviure. Es poden experimentar vincles de fraternitat, solidaritat i universalitat. En elles l'ésser humà està cridat a anar cap a la trobada amb l'altre, a conviure amb el diferent, a acceptar-lo i a ser acceptat per ell.» (A 514)

(De la ponència del Dr. Carlos Maria Galli, de Buenos Aires, en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Por favor, que quede el respeto

Cuando un matrimonio ha llegado a un punto de confrontación, me gustaría hacer una importante advertencia a las parejas en litigio. Si las dos muletas que aguantan un matrimonio son el amor y el respeto, cuando se esfuma el amor, por favor, que quede el respeto. Porque, cuando se falta al respeto, cuando se descalifican el uno al otro y reparten por doquier improperios e insultos..., luego recomponer una *entente* mínimamente cordial entre los ex cónyuges, es prácticamente imposible.

Incluso recuerdo que, en los inicios de la terapia de pareja, se recomendaba no intervenir terapéuticamente en estas parejas hasta que las turbulentas aguas se remansan, ya que las prescripciones que se les puedan hacer en las sesiones de terapia tienen mínima o nula eficacia durante este período conflictivo (de dos años aproximadamente). Ahora ya no somos tan escrupulosos y no esperamos que se calme la turbulencia relacional para intervenir.

Las parejas en conflicto no tienen porque apañárselas por sí mismas y sacarse ellas solitas las castañas del fuego. A veces no pueden, por más que lo intenten. Y en la mayoría de los casos es aconsejable una visión objetiva, independiente, que esté por fuera de la subjetividad que embarga a los miembros de la que ya ahora es una ex pareja.

La intervención de un profesional cercano a la familia (psicólogo, pediatra, religioso, pedagogo, mediador) es especialmente oportuna cuando el hijo se ha convertido en cabeza de turco de las desavenencias matrimoniales.

Dr. Paulino Castells
(Creer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Bendición de la larga vida

Días atrás, dentro de unas actividades programadas para ancianos, en un ambiente de ternura y comprensión, a una señora enferma de Alzheimer se le pidió: «Escriba una frase, algo que le guste». Primero, parecía no poder; de repente cambió y escribió contenta: «Soy una persona —es una profunda verdad. La vida de toda persona, desde su concepción a su muerte natural, es un don de Dios.»

En diversas ocasiones, el papa Francisco ha hablado de la ancianidad. A la Academia Pontificia para la Vida les decía: «Una sociedad es verdaderamente acogedora de la vida cuando reconoce que esta es valiosa también en la ancianidad, en la discapacidad, en la enfermedad grave e, incluso, cuando se está extinguiendo; cuando enseña que la llamada a la realización humana no excluye el sufrimiento; más aún, cuando se enseña a ver en la persona enferma un don para toda la comunidad, una presencia que llama a la solidaridad y a la responsabilidad.»

Aún hay más. Los ancianos no son sólo objeto de atención y cuidados, sino que también son sujetos de una nueva perspectiva de vida. «Un pueblo tiene futuro si va adelante con los dos puntos: con los jóvenes, con la fuerza, porque lo llevan adelante; y con los ancianos, porque ellos son los que aportan la sabiduría de la vida.»

A los mayores les dijo: «Abran la boca y enséñennos; transmítannos la sabiduría de los pueblos, no claudiquen en el esfuerzo de ser la reserva cultural de nuestro pueblo.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

29. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / SI 137 / Jn 1,47-51]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radio-difusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe.

30. □ Dimarts [Jb 3,1-3.11-17.20-23 / SI 87 / Lc 9,51-56]. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibrers, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. □ Dimecres [Jb 9,1-12.14-16 / SI 87 / Lc 9,57-62]. Sta. Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions.

2. □ Dijous [Jb 19,21-27a / SI 26 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Divendres [Jb 38,1.12-21;39,33-35 / SI 138 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510 - Roma 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. □ Dissabte [Jb 42,1-3.5-6.12-16 / SI 118 / Lc 10,17-24]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ † Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 5,1-7 / SI 79 / Fl 4,6-9 / Mt 21,33-43]. Sant Froilà, bisbe de Lleó; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

DIUMENGE XXVI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 18,25-28)

El Senyor diu: «Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar i no la meva, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort.»

▶ Salm responsorial (24)

R. *Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruïu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu; / i cada moment espero en vós. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / No us recordeu dels pecats que he comès de jove, / compadiu-vos de mi, vós que esteu tant. R.

El Senyor, bondados i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,1-11)

Germans, per tot el que trobeu en Crist, de fortaleza d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, d'afecte entranyable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanaglòria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guii pels propis interessos, sinó que miri pels altres. Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 21,28-32)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Què us en sembla? Un home que tenia dos fills, va dir al primer: Fill meu, vés a treballar a la vinya, avui. Ell respongué: No hi vull anar. Però després, se'n penedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: Hi vaig de seguida, pare. Però no hi anà. Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?». Li responen: «El primer». Jesús els diu: «Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al Regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l.»

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 18,25-28)

Así dice el Señor: «Comentáis: “No es justo el proceder del Señor.” Escuchad, casa de Israel: ¿es injusto mi proceder?, ¿o no es vuestro proceder el que es injusto? Cuando el justo se aparta de su justicia, comete la maldad y muere, muere por la maldad que cometió. Y cuando el malvado se convierte de la maldad que hizo y practica el derecho y la justicia, él mismo salva su vida. Si recapacita y se convierte de los delitos cometidos, ciertamente vivirá y no morirá.»

▶ Salmo responsorial (24)

R. *Recuerda, Señor, que tu misericordia es eterna.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador, / y todo el día te estoy esperando. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / no te acuerdes de los pecados / ni de las maldades de mi juventud; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,1-11)

Hermanos:

Si queréis darme el consuelo de Cristo y aliviarme con vuestro amor, si nos une el mismo Espíritu y tenéis entrañas compasivas, dadme esta gran alegría: manteneos unánimes y concordes con un mismo amor y un mismo sentir. No obréis por rivalidad ni por ostentación, dejaos guiar por la humildad y considerad siempre superiores a los demás. No os encerréis en vuestros intereses, sino buscad todo el interés de los demás. Tened entre vosotros los sentimientos propios de Cristo Jesús. Él, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 21,28-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «¿Qué os parece? Un hombre tenía dos hijos. Se acercó al primero y le dijo: “Hijo, ve hoy a trabajar en la viña.” Él le contestó: “No quiero.” Pero después recapacitó y fue. Se acercó al segundo y le dijo lo mismo. Él le contestó: “Voy, señor.” Pero no fue. ¿Quién de los dos hizo lo que quería el padre?» Contestaron: «El primero.»

Jesús les dijo: «Os aseguro que los publicanos y las prostitutas os llevan la delantera en el camino del reino de Dios. Porque vino Juan a vosotros enseñándoos el camino de la justicia, y no le creísteis; en cambio, los publicanos y prostitutas le creyeron. Y, aun después de ver esto, vosotros no recapacitasteis ni le creísteis.»

El Salvador. Pintura d'El Greco (fragment), Ciutat del Vaticà

COMENTARI

Actituds enfront de Joan Baptista

La paràbola de Mateu que llegim avui és un text escapçat que no ofereix la motivació de fons de l'escena.

La motivació ve de la pregunta per l'autoritat de Jesús arran de la seva actuació en el temple (just abans del text d'avui, Mt 21,23-27). Sense aquesta escena, el text queda orfe de motivació. Encara més, la pregunta per l'autoritat de Jesús en l'evangeli de Mateu, com en Marc, està enllaçada amb la contra-pregunta de Jesús sobre Joan Baptista: «El baptisme de Joan, venia de Déu o dels homes?» (Mt 21,25). Els adversaris no responen a aquesta pregunta. En canvi, la paràbola és la justificació de la dita de Je-

sús sobre Joan Baptista que tenim al final del text d'avui.

La paràbola dels dos fills és pròpia de Mateu. És un ensenyament que acaba amb una pregunta que, fins a un cert punt, ja apunta la resposta: «Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?». La resposta és: evidentment, el primer. Aquesta conclusió enllaça per dins amb ensenyaments que ja hem trobat a Mateu: la importància de fer bones obres que està molt per damunt de les paraules. L'important no és el que es diu sinó el que es fa. No n'hi ha prou amb dir «Senyor, Senyor», cal fer la voluntat del Pare del cel (cf. 7,21-22).

El paràgraf conclusiu del text d'avui dona resposta a la pregunta sobre Joan Baptista: «Joan ha

vingut en el camí de la justícia» (Mt 21,32; cf. «convé que complim tota justícia» 3,15). Però les autoritats (els grans sacerdots i els notables del poble, interlocutors de la pregunta sobre l'autoritat de Jesús, 21,23) no l'han cregut ni s'han penedit. En canvi, els recaptadors de contribucions i les prostitutes, que semblava que no li farien cas, l'han acollit. Per això són el fill que ha fet la voluntat del pare. Així es pot entendre que l'aplicació de la paràbola és un ensenyament sobre l'actitud davant Joan Baptista. Però cal tenir present la contra-pregunta de Jesús sobre Joan Baptista que no tenim en el text d'avui. Amb aquest aclariment, l'ensenyament de Jesús és coherent amb el context.

CRÒNICA

Inauguració dels locals de «Roba Amiga» a Sant Esteve Sesrovires.

Dimecres 10 de setembre es va celebrar l'acte oficial al qual van assistir el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, i el conseller d'Empresa i Ocupació de la Generalitat, Felip Puig. «Roba Amiga Empresa d'Inserció» és un projecte que neix de la unió de tres entitats socials especialitzades en la recollida i tractament de la roba: la Fundació Formació i Treball, la Coordinadora contra la Marginació de Cornellà (propietària de Recibaix) i la Cooperativa Roba Amiga. La nova planta de Sant Esteve Sesrovires és la més moderna del sud d'Europa en el sector de la recuperació i el reciclatge tèxtil.

AGENDA

Trobada diocesana de catequistes i animadors d'adolescents i joves.

Tindrà lloc diumenge 5 d'octubre, de les 17 a les 20.30 h, a la Casa de l'Església, preparada conjuntament per les delegacions de Catequesi i Joventut. Després de la benvinguda, per als catequistes (animadors, monitors, educadors,...) d'adoles-

Tret de sortida al 10è aniversari de la diòcesi. El passat 12 de setembre, coincidint exactament amb els 10 anys de l'inici del camí com a diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i del ministeri del seu primer bisbe, Mons. Agustí Cortés, va tenir lloc a la Casa de l'Església un acte que, més que un moment commemoratiu, va ser el començament d'un procés de revisió estès al teixit diocesà. A les 18 h, gairebé unes 250 persones, membres del Consell Pastoral Diocesà, preveres, diaques, representants de les parròquies, membres de les delegacions i treballadors de la cúria van omplir l'auditori de la Casa de l'Església per escoltar el bisbe Agustí en la seva proposta de revisió del camí fet, del present i del futur a recórrer, sota el guiatge de l'Esperit Sant. Com a suport de l'enquesta elaborada pel bisbe, es va presentar un DVD sobre la vida d'aquests 10 anys, un llibret i un formulari, a disposició dels presents en paper i també en suport digital al web del bisbat. Com a cloenda, a les 20 h, va tenir lloc una eucaristia d'acció de gràcies a la Catedral de Sant Llorenç, a la qual van afegir-se altres fidels de la diòcesi.

cents i joves hi haurà una xerrada sobre «L'acompanyament a la pastoral amb adolescents i joves». Tot seguit, la celebració de l'eucaristia amb el ritu de l'enviament per part del bisbe Agustí.

Reunions d'inici de curs: arxiprestos i delegats. El proper 1 d'octubre, a la Casa de l'Església, serà el moment per a dos àmbits: a les 11 h es reuneixen els nou arxiprestos; a les 17 h tots els delegats diocesans.

Jornades de trobada i formació Càritas Catalunya. Se celebraran els propers 3 i 4 d'octubre a Girona. Amb les inscripcions ja tancades, hi ha previstos 600 participants per als dos dies, de les 10 diòcesis de Catalunya, dels quals 72 de la nostra. Aquesta trobada, de caire formatiu, és la primera vegada que se celebra i està enfocada també com un espai per conèixer, compartir experiències, aprendre i relacionar-se entre persones que, des de Càritas, acullen i acompanyen els més vulnerables.

Inauguració acadèmica del curs a les facultats eclesiàstiques. El dijous 2 d'octubre al matí serà la inauguració oficial del curs acadèmic 2014-2015 per a les facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya i per a la Facultat d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes Antoni Gaudí, presidida pel cardenal Zenon Grocholewski, prefecte de la Congregació per a l'Educació catòlica. El professor Dr. Xavier Parés, de la Facultat de Teologia, pronunciarà la lliçó inaugural.

ECO DE LA PALABRA

Discernimiento como alternativa

La llamada al discernimiento espiritual sobre la realidad de nuestra Iglesia Diocesana, se ha de entender como una alternativa, que nos previene y nos cura de esa gran enfermedad, tan extendida dentro y fuera de la Iglesia, y que podemos denominar «evasión», «autoengaño», «deserción»... Nos referimos, no sólo a la evasión palmaria frente a la realidad que interpela, sino también a esa huida ante los problemas, que se oculta con disimulo bajo formas de aparente religiosidad, cultura e incluso compromiso evangélico.

Acoger la invitación a realizar un verdadero discernimiento eclesial significa la voluntad de definirse ante la realidad concreta del Pueblo de Dios. Con ello se superan cuatro frentes o caminos de posible evasión:

—El primero es el de refugiarse en una verdad de fe, que, defendida aislada y exclusivamente, resulta falsa. Consiste en decir que «ya sabemos que aquí no viviremos la Iglesia perfecta; que esta sólo se realiza en la gloria futura, por obra de la gracia de Dios; que en consecuencia aquí toca sólo aguantar nuestras debilidades y defectos...».

—El segundo es el de defender que la verdadera Iglesia sólo es interior, donde reina la libertad de cada uno, como un espacio íntimo, de vivencias inaccesibles para los otros; que, por

tanto, bastará con anunciar la verdad escueta del Evangelio y esperar que cada uno la sienta dentro de sí y llegue a creer en ella.

—El tercero es realizar continuos análisis basados en sabias aportaciones sociológicas y psicológicas, elaborar toda una elucubración, cargada de conceptos y razonamientos, que dan imagen de un estudio profundo e ilustrado, sobre lo que se ha de hacer. Entonces se ve que se hace algo, pero realmente no pasa de una brillante conferencia, un cursillo concurrido o un libro de mayor o menor éxito.

—El cuarto es, partiendo de que la evangelización consiste en saber comunicar la fe, explotar el poder de la palabra, tanto para denunciar las deficiencias y los errores más evidentes, aun a costa de simplificar la realidad, como para anunciar situaciones enardecedoras de una Iglesia más perfecta. Lo que se ha de hacer, por tanto, es perfeccionar la elocuencia, con ayuda de los recursos más actuales que están a nuestro alcance, incluidos los tecnológicos.

Se entiende que estos y otros posibles refugios o evasiones no son sino exageraciones de verdades parciales. Ante ellas la llamada al discernimiento siempre recordará que Jesucristo nos invita a mirar, no sólo el mañana de plenitud, sino también el presente limitado; a vivir el Reino

de Dios no sólo en lo íntimo, sino también en el ámbito público y exterior; a penetrar la realidad del Misterio, no sólo mediante el estudio y el ejercicio de la razón, sino también con la vida, el afecto y la oración; a recordar que las palabras no bastan, sino que se requieren ante todo los hechos.

El que discierne según el Espíritu afronta la realidad con humildad y valentía, con sinceridad y honradez. Jesús reprochó a sus contemporáneos su falta de discernimiento, no ya porque lo hicieran equivocadamente, sino porque no querían realizarlo para no verse comprometidos:

Jesús dijo a la gente: «Cuando veis que las nubes aparecen por occidente, decís que va a llover, y así sucede. Y cuando el viento sopla del sur, decís que va a hacer calor, y lo hace. ¡Hipócritas!, si sabéis interpretar tan bien el aspecto del cielo y de la tierra, ¿cómo no sabéis interpretar el tiempo en que vivís? ¿Por qué no juzgáis por vosotros mismos lo que es justo?» (Lc 12,54-56)

Denunciaba la incapacidad para interpretar el tiempo en que vivían sus interlocutores, es decir, el tiempo inaugurado con su venida, con sus signos mesiánicos. ¿Y nosotros, ante nuestro tiempo? ¿No sabemos o no queremos discernir los signos de la presencia de Jesucristo hoy?

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat